

[Ole Bjørn Kraft.]

så bliver ens tilværelse en håbets og troens tilværelse.

Vi har ved underskrivelsen af Atlantpagten sluttet os til det demokratiernes store fællesskab, der er besluttet på at stå last og brast i en fælles bestræbelse for på een gang at bevare freden og friheden. De sidste måneders begivenheder har tydeliggjort, at skal vort mål blive nået, skal angrebstanken kunne standses, inden den kommer til udførelse, kræves der en større og hurtigere indsats fra alle vore folk og stater, større end vi hidtil har været forberedt på, så må beredskabet, både det åndelige og det materielle, styrkes og gøres klart.

Regeringens forslag og det svar, vi fornylig har givet til De Forenede Stater på forespørgslen om, hvorledes vi havde til hensigt at opfylde vore forpligtelser og styrke vort afsnit af demokratiets og frihedens front i verden, er et udtryk for vor vilje til ikke at stå tilbage, ikke at lade andre bære dagens møje og besvær. I forhold til almindelig dansk forsvarspolitik er der her tale om en usædvanlig indsats, en eengangsbevilling af ekstraordinær størrelse, og dog rejser det spørgsmål sig for os, om denne indsats er stor nok, om vi kan blive stående ved de bestræbelser, som her udfoldes. Endelig stilling kan vi først tage, når vi har haft lejlighed til en nærmere undersøgelse af forsvarsministerens planer og til en sagkyndig vurdering af, hvad det overhovedet rent praktisk er muligt at nå at gennemføre i det tidsrum, det her drejer sig om. Og det er jo en kendsgerning, vi må bøje os for, at her er der sat grænser, at det ikke alene er spørgsmålet om, hvor store beløb vi vil bevilge, men om vi kan bruge disse penge, om det er muligt at omsætte dem i indsats, i arbejde, i styrkelse af kampkraften, og jeg har den tillid til forsvarsministerens planer på dette område, at dette forhold har været nøje overvejet, og at resultatet altså er fremgået af en sådan saglig vurdering.

Jeg vil gerne sige klart og tydeligt på mit partis vegne, at til gennemførelse af de bevillinger, regeringen her foreslår, og iøvrigt til enhver bestræbelse, regeringen vil udfolde for at styrke det danske forsvar, dets beredskab og kampkraft, kan regeringen regne med mit partis fulde tilslutning og loyale medarbejderskab. Vi er i den mærkelige situation, at regeringen faldt i morges, og alligevel står flere af oppositionens talere frem og tilsiger medarbejderskab på dette område, men jeg synes, det er en stor ting

for demokratiet, for vor rigsdag og for stemningen i landet, at denne sag er så vigtig, at den kan samle os, så vi forstår, at de indrepolitiske modsætninger, der er tilstede, må være små i forhold til den opgave, som det er vor pligt her at løse. Derfor siger jeg, at hvad der end skiller os på andre områder, skal det ikke øve nogen indflydelse på vor enighed på dette område. Vi nærer et varmt ønske om, at sagen vil betyde en samling af folkets kræfter, og at et samarbejde om dens løsning vil være upåvirket, også frem i tiden, af anden indrepolitisk strid.

Den tilkendegivelse, som bevillingsforslaget er et udtryk for, kan ikke vente. Det må vedtages, inden rigsdagen går ud til valget. Arbejdet med planernes gennemførelse må umiddelbart kunne påbegyndes, og jeg beder statsministeren eller forsvarsministeren give tilsagn om, at regeringen er villig til at gennemføre bemyndigelsesloven uden hensyn til, om det lykkes os at gennemføre andre forslag fra regeringen, og at man ikke vil knytte de andre forslag, heller ikke dækningsforslagene, sammen med selve bevillingsforslaget. Det betyder ikke, at vi ikke vil forhandle om dækningsforslagene; jeg vil gerne sige det klart, at selvfølgelig vil et flertal, som kan samles om bevillingsforslaget, være forpligtet til også at fremskaffe dækning.

Mit partis ordfører i økonomiske spørgsmål, det ærede medlem hr. Aksel Møller, fremsatte i går under behandlingen her i tinget nogle bemærkninger om dækningsforslagene. Jeg vil gerne i tilslutning hertil understrege, at det er mit partis opfattelse, at de, der har de stærkeste kræfter dertil, også skal bære den største tyngde af disse byrder, og at vi vil være rede til også udfra dette synspunkt at gennemføre en direkte beskatning i det mindste til dækning af en betydelig del af den bevilling, der er tale om. Vi vil ikke på nogen måde bestride berettigelsen af den betragtning, at det er dem, der har de stærkeste kræfter, der må bære hovedparten af disse byrder, men hertil vil vi føje, at forsvaret er hele folkets forsvar. Vi betragter det ikke alene som en pligt, men også som en ret at bidrage til dets styrkelse. Det bidrag, som den del af befolkningen, der har under 10 000 kr. i indtægt, kan yde, er måske materielt ikke så stort, og vi tænker os slet ikke beløb, der alvorligt vil anfægte disse familiers budget, men vi tror, at deres bidrag vil have en stor moralsk vægt, vil gøre det klart for hele befolkningen, at forsvaret er dens sag, og at også enkens skærv har værdi.

Vi er rede til straks at optage forhandling om dækningsforslagene, og hvis rege-